

Sarı Yelekliler'den genel greve: Fransa için dersler ve eylem programı (IV)

Aşağıdaki metin, dört bölümlük bir yazının sonuncu parçasıdır. Yazının birinci parçası için burayı, ikinci parçası için burayı, üçüncü parçası için ise burayı tıklayabilirsiniz.

5.) Genel grev: Olanakları ve sınırları

a.) Bir genel grevin anatomisi

5 Aralık 2019'da Fransa işçi sınıfı genel greve çıktı. SNCF'in açıklamasına göre kontrolörlerin %73,3'ü, kondüktörlerin %85,7'si grevdeydi. Yine SNCF'nin açıklamasına göre her beş TGV'den (hızlı tren) biri ve her altı Intercity (şehirler arası) treninden biri çalıştı. Paris'teki on altı metro hattının sadece yarısı, o da son derece sınırlı ve güzergâhını günde sadece birkaç kez tamamlayacak şekilde işledi. Fransa'nın sekiz petrol rafinerisinin yedisinde işçiler greve katıldı. *Electricité de France*'ın %25'i greve çıktı (daha sonra 22 Ocak'ta işçiler Paris'in elektriğini kesecekti). Fransa'nın nükleer tesislerinin enerji üretimi 6000 megavata düşme tehlikesi yaşadı. Kamu hizmetlerinden sorumlu bakan yardımcısı Olivier Dussopt'a göre bütün devlet memurlarının (eğitim, posta, bilişim hizmetleri) %32,5'i greve çıktı. İlkokul öğretmenlerinin %51,5'i, ortaokul ve lise öğretmenlerinin %42,32'si grevdeydi. Paris, Nice, Marsilya, Lyon, Toulouse ve Bordeaux havaalanları neredeyse hiç işlemedi. Kamyon şoförleri ulusal otoyolda on beş noktada bariyer kurarak kara ulaşımını durdurdu.

RTL anketine göre nüfusun %62'si grevi destekliyor. Grev destek oranı Fransız kamuoyunun genelinde üçte iki oranında kalırken, bu oran mavi yakalı işçiler

arasında %74'ü buluyor. Kamu sektöründe çalışan işçilerin ise %70'i grevi destekliyor. Nüfusun %70'i yeni emeklilik düzenlemesine karşı. 5 Aralık'ta CGT'nin verilerine göre Paris'te 250.000, Marsilya'da 150.000, Toulouse'da 100.000, Lille'de 40.000, Montpellier, Bordeaux ve Nantes'da on binlerce ve geri kalan kırka yakın şehirde 285.000 gösterici sokaklardaydı. 10 Aralık'ta 900.000 işçi ve genç protesto gösterilerine ve daha da fazlası greve katıldı. 17 Aralık'ta, yine CGT verilerine göre, sokakta 1,8 milyon insan vardı.

Rejim ülke çapında 108 güvenlik birimini sokağa indirdi. Bunların 60,5'i jandarma, 47,5'i çevik kuvvetti. Bunlara Şiddet Eylemlerini Bastırma Birlikleri'nin 180 motorlu birliği katıldı.

Kapitalist sanayi kuruluşları, 2018'e oranla 2019'da üretimde ve kârlarda %30 ile %60 arasında bir kayıp olduğunu raporluyor. Küçük ve Orta Şirketler Genel Konfederasyonu'nun (CPME) hesaplarına göre, grev Fransız ekonomisine günde 400 milyon avro kaybettiriyor.

Macron'un gerçekleştirmeye çalıştığı değişiklik, emeklilik yaşını fiilen iki sene öteleyerek 64'e çıkarıyor (sadece polis ve asker 62 yaşında emekli olmaya devam edebilecek). Kamu sektöründeki işçilerin mevcut emeklilik planları ve düzenlemeleri ortadan kaldırılıyor. Bu karşıreformu göre işçiler, emeklilik hakları için "puanlar" kazanacağı yeni bir sistemin altında çalışacak. Bu "puanların" parasal değerleri henüz kesinleştirilmiş değil; rejim buna keyfî bir şekilde karar verecek. Kesin olan ise, işçilerin performans odaklı bir neoliberal çalışma rejiminde "puan" toplama adı altında daha fazla sömürülecek olması.

Eski başbakan François Fillon, Fransız finans kapitalinin uzun zamandır yasal kılmaya çalıştığı bu emeklilik sistemi hakkında 2016'da şöyle konuşmuştu: *"Bu sistem hiçbir politikacının kabul etmediği bir şeye izin veriyor. Her sene puanların büyüklüğünü, değerini azaltmaya ve böylece emeklilik seviyelerini yok etmeye izin veriyor."*

Macron aslında tutarı onlarca milyar avroyu bulan kamusal emeklilik fonlarını, işçilerden alıp bankalara aktarmak istiyor. Fransız hükümeti açıkladığı hesaplarla 2025'e kadar emeklilik sisteminde 8 ile 17 milyar avro arasında bir açık olacağını öngörüyor ve emeklilik sistemine saldırısını da bunun üzerine temellendiriyor. Ancak bu argüman geçersizdir. 2019'la birlikte artık dünyanın en zengin insanı unvanını kazanan Fransız kapitalist Bernard Arnault'nun serveti sadece 2018'de 23 milyar avro tutarında artmıştı. Dolayısıyla Fransız finans hükümetinin öngördüğü açığı kapamak için Arnault'nun mülksüzleştirilmesi yeter de artar bile.

Fransız mizah dergisi *Canard enchaîné* 2017'de Macron'la 6 trilyon dolar değerindeki ABD merkezli bir yatırım şirketi olan BlackRock arasındaki bir buluşmanın detaylarını kaleme almıştı. BlackRock, Macron'la görüşmesinin ardından "potansiyel olarak trilyonlar değerinde olan Fransız emeklilik sistemindeki reformun sonucunda yükselen fırsatlara yakından ilgi duyduğunu" duyurmuştu. Dolayısıyla Macron, Fransız ve göçmen işçi sınıflarının emeklilik haklarına potansiyel sermaye birikimi alanları olarak saldırırken, bunu yalnızca Fransız finans aristokratları için değil, uluslararası emperyalist yağmanın bütünü için yapıyor.

Söz konusu karşıreformu parlamentoya sunan bakanın ismi Jean-Paul Delevoye olduğu için, emeklilik sisteminde değişiklik öngören yasa Delevoye Yasası olarak anılıyordu. Ancak genel grev başladıktan 11 gün sonra Delevoye görevinden istifa etmek zorunda kaldı. Zira kendisinin altı haneli rüşvetler aldığı ortaya çıkmıştı ve evet, bu rüşvetlerin önemli bir kısmı emeklilik sigortası firmalarındandı.

Bütün bu verilerden çıkarılabilecek olan ilk sonuç, genel grevin, modern Fransız toplumunu iki temel kampa bölen iki temel sınıf arasındaki açık bir meydan savaşı olduğudur. Emeklilik sistemini revize ederek sermaye temerküzü sağlamaya çalışanlar Fransız emeklilik sigortası şirketlerinden ABD merkezli yatırım firmalarına dek uluslararası finans kapital cephesidir. Dolayısıyla Fransa'da verilmekte olan kavga, uluslararası işçi sınıfının emeklilik haklarının gelecek on yıl boyunca ne oranda saldırıya uğrayacağını veya ne oranda korunabileceğini belirleyecek; yani doğrudan doğruya dünya sınıflar mücadelesinin kısa ve orta

vadeli gelişiminde etkili olacaktır.

Genel grev, ortada duran sorunu sendikal kanallar üzerinden gündeme getirdi. Ancak sendikal kanallar üzerinden gündeme getirilen sorunların, yine sendikal araç ve taleplerle çözüme kavuşturulması mümkün gözükmemektedir. Fransız ve göçmen işçi sınıflarının sendikal geleneği ulus çapında bir grev örgütlenmesinde hiç şüphe yok ki onların çıkarına oldu. Burjuvazinin kendi devlet aygıtı ve ordusu aracılığıyla sağladığı ulusal koordinasyonu, işçi sınıfı şimdilik sendikalarının yerel ve ulusal büroları üzerinden sağladı. Ancak bu aşılması gereken bir seviyedir; sendikal aygıtların yetersiz kaldığı durumlarda örgütlenecek olan grev komitelerinin ulusal bir kongre toplaması, Beşinci Cumhuriyet rejiminin yıkımını gündeme getirecek olan ikili iktidar organlarının yaratımının ilk adımı olacaktır.

Sendika bürokrasisi 18 Aralık'ın öğleden sonrasında başbakan Édouard Philippe ile Matignon Sarayı'nda bir görüşme gerçekleştirdi. O sırada genel grev üçüncü haftasına giriyordu ve grevci proletarya da burjuva makamlarla gerçekleştirilen bütün görüşmelerin sonlanmasını talep ediyordu. CGT genel sekreteri Philippe Martinez görüşmenin ardından yaptığı açıklamada, toplantıda başbakana şunları aktardığını söyledi: *"Bu grev ne kadar uzun sürerse toplumsal öfke o oranda başka bir şeye dönüşür. Grev sertleştikçe, senin için herhangi birisini ikna etmek o kadar zor olacak."*

Halbuki Martinez, başbakan Philippe'in işçi sınıfını ikna etmede kullanmaya hazır olduğu araçların neler olduğu öngörmek istemiyordu. Zira sendikal bürokratlarla buluşmadan önce Philippe aynı günün erken saatlerinde, Fransız ordusunun komuta kademeleriyle bir ulusal güvenlik toplantısına katılmıştı. Toplantının gündeminin, genel grev eğer barışçıl yollarla sonlandırılmazsa, ordunun bu genel grevi nasıl sonlandıracağıının belirlenmesi olduğu, bizce son derece açık bir gerçek.

Fransız ve göçmen işçi sınıflarının karşısında ayaklandığı sorunlar uluslararası bir niteliğe sahip: Bankaların diktatörlüğü, kapitalist rejimlerin despotik yönelimleri, kararnamelerle yönetme refleksi, toplumsal eşitsizlik, zenginliğe azınlıktaki bir

oligarşi tarafından el konulması ve benzerleri. Bu sorunların çözümü, karşısına finans aristokrasisini ve uluslararası burjuva sektörleri alan bir programla mümkün olabilir. İşçi-emekçi hareketi genel grev sırasında böylesine bir programın inşasına ihtiyaç duymaktadır. Onun son senelerde giriştiği kahramanca kitlesel seferberliklerine rağmen Macroncu Bonapartizmin henüz yerinden edilememiş olmasının temel nedeni, işçi-emekçi hareketinin henüz böylesine bir programla silahlanmamış olmasıdır.

Mélenchon'un bu programı inşa edemeyeceği açık. O zaten kitabı *L'Ere du peuple*'de ("Halkın Çağı") "solun politikalarında 'devrimci işçi sınıfının' işgal ettiği yeri halk alıyor" diye yazarak, sınıflar mücadelesinde ve özellikle de genel grevde işçi sınıfının öncü rolünü anlamamakta ısrar ettiğini gösterdi. Bu bakımdan Mélenchon'un politikası, André Gorz'un 1980 tarihli *Elveda İşçi Sınıfı* başlıklı vasat kitabında ortaya konan karşıdevrimci anlayışın doğrudan bir devamı.

Fransız Komünist Partisi'nin de bu programatik ihtiyaç karşısında devrimci bir cevap üretebileceği düşünülemez. Bu partinin ihanetlerle dolu tarihinin bir bilançosunu burada çıkarmaya gerek yok. Yalnızca 2015-2017'nin OHAL senelerinde *Assemblée National*'de toplumsal protestoların şiddetle bastırılmasını öngören bütün kararname veya yasa taslakları önerilerinde, bu hain partinin milletvekillerinin elinin "Onay" oyu için havada olduğunu hatırlayalım, yeter.

b.) Aktif savunma olarak 2019-2020 Genel grevi

Bugünkü grev hareketinin gerçek karakterinin bilinmesi, işçi sınıfının önüne koyması gereken güncel görevlerin anlaşılması bakımından önem taşımaktadır. Zira Sarı Yelekliler hareketinin militan boyutuyla harmanlanan 2019-2020 genel grevinin, Fransız ve göçmen işçi sınıflarının bir saldırısı olduğunu dile getirmek, hatalı olacaktır. Bu proleter katmanlar, seferberliklerinin kitleselliğine ve radikalliğine rağmen, hâlâ savunmacı bir pozisyondadırlar. İşçi sınıfı bugün birtakım kazanımlar elde etmek için değil, elinde olanı korumak için harekete geçmiştir. Ancak bu, pasif bir savunma değildir ve savunmanın pasif olmamasının nedeni de genel grevin hem potansiyellerinden, hem de onun Sarı Yelekliler'in

saldırı anlamını taşıyan talepler listesinin ertesinde örgütlenmiş olmasından kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla 2019-2020 genel grevi işçi sınıfının bir aktif savunmasıdır.

Bunun bir savunma olmasına rağmen pasif olmamasının ve mücadeleciliğinin başlıca sebeplerinden birisi, sınıflar mücadelesinin doruğa ulaştığı noktalardan biri olarak genel grevin kendisinin ortaya koyduğu olasılıklardır. Mart 1935'te Troçki şöyle yazıyordu:

“Genel grev ancak sınıf mücadelesi bütün özel ve kurumsal gerekliliklerin üzerine çıktığı, meslekler ve mahallelerin bütün bölümlerine yayıldığı, sendikalar ve partiler, yasallık ve yasadışılık arasındaki sınırları sildiği ve onu aktif biçimde burjuvaziyle ve devletle karşı karşıya getirerek proletaryanın çoğunluğunu seferber ettiği zaman mümkün hale gelir. Genel grevin üstünde ancak silahlı ayaklanma olabilir. Bütün işçi hareketi tarihi, her genel grevin, hangi sloganlarla ortaya çıkarsa çıksın, ilan edilmiş bir silahlı çatışmaya, iktidar için doğrudan bir mücadeleye dönüşme içsel eğilimi taşıdığına tanıktır. Başka deyişle, genel grev ancak aşırı bir siyasal gerilim koşullarında mümkündür ve bu nedenle de her zaman durumun devrimci niteliğinin tartışmasız ifadesidir. (...)

Genel grevin temel önemi, yol açabileceği kısmî başarılarından bağımsız olarak, iktidar meselesini devrimci bir şekilde ortaya koymasındadır. Fabrikaları, nakliye araçlarını, genel olarak bütün iletişim araçlarını, elektrik santrallerini, vb. durdurarak proletarya bu yolla yalnızca üretimi değil, ama aynı zamanda hükümeti de felç eder. Devlet iktidarı havada asılı kalır. Ya burjuva devlet makinesini yeniden harekete geçmeye zorlayarak proletaryayı açlıkla ve zorla yola getirecek ya da yerini proletaryaya bırakacak. (...)

Genel grev özü itibariyle bile siyasal bir harekâttir. Bütününde işçi sınıfını burjuva devletin karşısına getirir. Sendikalı ve sendikasız, sosyalist, komünist ve partisiz işçileri bir araya getirir.”

Dolayısıyla her genel grev, Lenin'in deyişiyle aslında bir “kostümlü provadır”.

Kendi önderliklerinin karakterinden ve niyetlerinden bağımsız olarak, işçi sınıfının bu büyük seferberliği iktidar sorununu, yani devrimin kendisini gündeme getirir. 2019-2020 genel grevi de her ne kadar proletaryanın rejimin saldırısına karşı bir savunması niteliği taşıyor olsa da, yönetimin burjuva karakterinin kendisini sorguya açması itibariyle, geniş bir devrimci fırsatla silsilesini var ediyor. Bu fırsatlardan, yani genel grevin kendisinden ayaklanma için yararlanabilmek, doğru bir devrimci politik hattı gerektiriyor.

Bu bağlamda mevcut grevin nasıl bir mücadele ve yenilgi tortusu ardından örgütlendiğini bilmek önemli. Bu, Fransa proletaryasının son yirmi beş senedir örgütlediği en büyük genel grev. Diğer genel grevler sırasıyla 1995, 2003 ve 2010'da gerçekleştirilmişti.

1995 genel grevinin hikayesi, başbakan Édouard Balladur'un 1993 yazında özel sektördeki işçilerin emeklilik haklarına saldıran bir karşıreform geçirmesiyle başladı. 1993'te sendikalar bu saldırıya tepkisiz kaldılar. 1995'te cumhurbaşkanı Jacques Chirac hastalık iznine ve kamudan emekli olmanın yasal dayanaklarına saldıran bir politika geliştirdi. SNCF'yi baştan aşağı yeniden organize eden bir kemer sıkma politikası geliştirdi. Bunun ardından *Force Ouvrière* (FO - "İşçi Gücü", Fransa'nın üçüncü büyük sendikal konfederasyonu) ve CGT bir mücadele planı açıkladı. Grevin ilk günü olan 10 Ekim büyük bir başarıydı. 12-25 Ekim tarihleri arasında SNCF grevi yaşandı. 30 Ekim'de, Fransız devletine ve patronlara yakınlığıyla bilinen CFDT'nin (*Confédération française démocratique du travail*, "Fransız Demokratik Emek Konfederasyonu", Fransa'nın ikinci büyük sendika konfederasyonu) katıldığı daha güçlü bir grev çağrısı yapıldı. 24 ve 28 Kasım grevleri heybetliydi; SNCF'in bütün metroları ile trenleri durdu ve otobüslerin sadece %5'i çalıştı. 5 ve 12 Aralık tarihlerinde sokak seferberlikleri yaşandı. Başbakan Alain Juppé basın karşısına çıktı ve meşhur "... *mon gouvernement n'y résisterait pas*" ("hükümetim buna direnmeyecek") açıklamasında bulundu. Hükümet yenilgiyi kabul ettiğinde birçok yerelde işçi ve emekçiler taban komiteleri kurmuştu bile.

2003'te özel sektörde çalışanların emeklilik haklarına saldırı Fillon Yasası'nda somutlaştı. FO ve CGT bu sefer bir mücadele planı açıklamadılar ve "sosyal

diyalog” çağrısı yaptılar. Açıklamalarında “bir reformun ihtiyaç olduğunu” vurguladılar. Ancak FO ve CGT’nin diyalog çağrısı işçiler tarafından karşılık bulmadı. Eğitim işçileri ulusal çapta greve çıkma kararı aldı. 18 Mart eylemi etkili oldu ve Toulouse, Marseille, Le Havre, Rouen, La Réunion, Bordeaux kentlerinde birtakım sektörlerden işçiler benzer grev kararları aldılar. Fransız Troçkizminin üç büyük partisi olan LCR (League Communiste Révolutionnaire, “Devrimci Komünist Birlik”), PT (*Parti des travailleurs*, “İşçi Partisi”) ve LO’nun (Lutte Ouvrière, “İşçi Mücadelesi”) son derece aktif olduğu bu grev seferberliği esnasında örgütlenen birtakım taban komiteleri, çevresine 800 kadar işçi topluyordu (2002 başkanlık seçimlerinde bu üç Troçkist parti toplam üç milyon oy alarak, ülkedeki her on işçiden en az birine ulaşmış olduğunu göstermişti). Bu komiteler kendilerine *Assemblée Générale* (AG - “Genel Meclis”) ismini verdiler. AG’lerin işçi temsilcilerinden oluşan bir kurumsal ulusal koordinasyon kuruldu; bu, farklı bir iktidarın, sovyet iktidarının ilk embriyonlarındandı.

Ancak 2003 AG’leri kendilerinin yenilgisini hazırlayacak olan hatalı bir politika geliştirdiler: Kendilerini, sendikal yönetimlere bir alternatif olarak önermekten kaçındılar ve kendilerini yalnızca sendikalara basınç oluşturma göreviyle sınırladılar.

Meclisleri oluşturan işçiler kendi başlarına kazanamayacaklarını anladıklarında, emeklilik karşıreformuna karşı seferber olunması için tüm işçi sınıfına çağrı yaptılar. Konfederasyonlar bu çağrıya kulak vermek zorunda kaldı ve 13 Mayıs’ta greve gidileceği duyuruldu. 15 Mart’ta CFDT Fillon ile anlaşacağını duyurdu ve hareketten çekildi. CGT seferberliğin sönümlenmesi için çalışmaya başladı. 2003 genel grevi en az 1995 genel grevi kadar kitleseleldi ancak izole edildi. CGT ve FO genel grev çağrısını sonlandırarak hareketi ortada bıraktılar ve işçiler demoralize olmalarının sonucunda yenildiler.

2010’da Sarkozy, 1995 ve 2003’tekinden farklı olarak bütün ücretlilerin emeklilik haklarına saldıran bir karşıreformu gündeme getirdi. 16 Haziran’dan yasanın ilk taslağı ortaya çıktı. Bu taslak sonbaharda hızlı bir biçimde ve çok dikkat çekmeden meclisten geçirilmek istendi. Ancak bu sefer bütün sendikalar, söz konusu yasaya itiraz ederek eylem kararı aldılar. 7 Eylül’de bir milyondan fazla

işçi ve genç sokaklardaydı. Sektörel katılım fazla ve politizasyon yoğunu. 23 Eylül, 12 Ekim, 19 Ekim ve 28 Ekim grevin sokağa taşıdığı günlerdi. 12 Ekim'den sonra *grève reconductible* (tekrarlanabilir grev; yani genel grevlerin olması gerektiği gibi süresiz değil, 24 saat olması öngörülen grev) ilan edildi. SNCF işçileri ve limanlar ile rafinerilerde çalışan emekçiler greve katılacaktı. Bu sırada liseliler de sokağa çıktı. Demiryolu işçileri on sekiz günlük bir *grève reconductible*'in ardından çekildiler çünkü SNCF yönetimi grev süresince yolcu trenlerinin yarısını çalıştırmayı başarmıştı. Böylece ulaşım işçilerinin ulusal iletişimi engelleyen blokaj eylemlerinin örgütlenmesi ihtimali ortadan kalktı. Sendikalar grevi, onun en kritik anında perspektifsiz bıraktı. 19 Ekim günü geldiğinde sendikaların önerdiği hiçbir şey yoktu. 6 Kasım'da sokaklarda yine binlerce insan vardı. Ville de Paris'de çöpçülerin çöp yakma kamyonlarından kurduğu barikat 8 Kasım günü, yine çöpçüler tarafından kaldırıldı. Bunun anlamı yenilgiydi.

Fransız ve göçmen işçi sınıflarının son yirmi beş yıl boyunca içinden geçtikleri bu genel grev deneyimleri, onların bugünkü genel grev örgütlenmesiyle ilgili olarak karşılarında duran görevlere ışık tutuyor. Öncelikle 2019-2020 genel grevi ilk haftalarında SNCF işçilerinin katılımına şahit olsa da, sonrasında bu işçilerin zorunlu olarak harekettten çekilmelerine tanıklık etti. Halbuki ulaşım sektöründeki işçilerin greve katılımı, genel grevin "genelleşebilmesi" için yaşamsal bir önem taşımakta. Bir diğer önemli ders, işçilerin kendi mücadelelerinin "vekaletini" sendikal bürokrasiye teslim edemeyeceği, aksi taktirde hükümet ve patronlar karşısında yenileceğidir. 2003 grevine CFDT ihanet etti ve CGT de işçi hareketini sürüncemede bırakmak için elinden geleni yaptı. Bütün bu genel grev okullarının öğrettiği bir ders varsa o da sendikaların karşıreformların geçmesine izin verdiği ancak bunu yaparken de patronlara kendi güçlerini hatırlatma ihtiyacı hissettiğidir. Dolayısıyla işçiler kendi sendikalarında mutlak bir egemenliğe sahip olmak durumundalar. Yine de işçi sınıfının ulusal çapta bir kazanım sağlayabilmek için sendikalardan ötesine, yani taban komitelerine ihtiyaç duyduğu açık. 2003'ün bu heybetli başarısı ve mirası, 2020'de fethedilmek için bekliyor.

2019-2020 genel grevinde, henüz 2003'teki gibi sovyetik ulusal koordinasyon örgütlenmeleri ya da SNCF grev komiteleri mevcut değil. Yine de henüz zayıf da olsalar AG'ler ortaya çıkmış durumda. Hauts-de-Seine'de eğitim ve posta

işçilerinin oluşturduğu AG blokajlar düzenledi. Toulouse'daki 600 kişilik AG, kritik lojistik merkezlere bariyerler yerleştirdi ve seferberliğin koordinasyonu amacıyla bir grev bülteni yayımlamaya başladı. Marsilya'da da benzer gelişmeler yaşandı.

Bugünkü grevin aktif savunma durumundan çıkıp saldırı durumuna geçmesi, açık olarak birkaç şarta bağlıdır. Bu şartlardan ilki, işçi sınıfının sendikal bilinci aşarak (sektevizmin önerdiğinin aksine reddederek değil, aşarak) kendi bağımsız devrimci eylemini örgütleyebileceği kendi bağımsız komitelerini oluşturmasıdır. Haziran 1936'da Troçki, genel grev ile mücadele komiteleri arasındaki ilişkiyi aşağıdaki gibi yorumluyordu:

“Sovyetler her zaman grevlerden doğdular. Kitle grevi proleter devriminin doğal unsurudur. Eylem komiteleri şu an işletmeleri işgal eden grev komitelerinden başka bir şey olamaz. Atölyeden atölyeye, fabrikadan fabrikaya, mahalleden mahalleye, şehirden şehire eylem komiteleri aralarında sıkı bir bağlantı kurmalılar, şehirlerde, üretim gruplarında, ilçelerde konferans toplamalılar ve bunları bütün Fransa eylem komiteleri kongresiyle tamamlamalılar. Şu anki anarşinin yerine geçecek olan yeni düzen bu olacak.”

Dolayısıyla eylem komitelerini işçi sınıfının bir görevi olarak gündeme alırken, bunu genel grevden ve sendikalardan kopuk olarak yapmak mümkün değildir. Onlar bir embriyon olarak bugünkü grevci mücadelenin içinde mevcuttur. Önemli olan tohum halinde olanın, bir geçiş talepleri eşliğinde yeşerebilmesini sağlamaktır; proleter ayaklanma sanatını ancak bu şekilde pratiğe geçirmek mümkündür. Bunu ise ancak devrimci bir savaş örgütü başarabilir.

6.) Dersler ve eylem programı

1.) Sarkozy'nin neoliberal saldırı paketlerine karşı başlayan, El Khomri gibi iş yasalarının karşısında radikalleşmek zorunda kalan, Sarı Yeleklilerle barikat savaşlarına sıçrayan ve son genel grevle burjuvazinin kalelerine, işyerlerine

yönelen Fransa'daki sosyalist devrim gündemi, 2019'da yeniden açılmış bulunan uluslararası öndevrimci ve devrimci dalgalar evresinin doğrudan bir parçasıdır. Bu dalganın Avrupa kıtasındaki ayağını temsil etmesiyle, Fransa'daki sınıf mücadeleleri özel bir önem taşımaktadır. Son süreçte Mali işçi sınıfının Fransız emperyalizminin kovulması talebiyle seferberliğe atılmış olması da Avrupa'da verilen ve yaşlı kıtanın bu en tiridi çıkmış emperyalizminin yenilgisini hedefleyen mevcut mücadeleye yine enternasyonalist bir karakter kazandırmaktadır.

2.) Genel grevin örgütlenmesinde ve bu örgütlenme çalışmaları sırasında Fransız ve göçmen işçi sınıflarının yerel birimleri arasında ulusal bir koordinasyonun kurulabilmesinde oynadığı rolle sendika, 21. yüzyılda da proletaryanın kendisinden ve onun mücadelecisi kullanımından faydalanabileceğini ortaya koydu. Bu bakımdan Lenin ile Troçki tarafından ortaya konulan, sendikaların ekonomik mücadele araçları olarak savunulması ancak onların yönetimini gasp eden bürokrasilerin acımasızca eleştirilip devrilmesi, devrimci faaliyetin temellerinden birini oluşturmayı sürdürüyor. Dolayısıyla ulusal veya uluslararası olsun, bir devrimci programın inşası kapsamında sendikal faaliyetin ve olanakların hor görülerek veya küçümsenerek boş bırakılması, ilk refleksleri nedeniyle sendikalar üzerinden ulusal grev örgütlenmelerine gitmek için mücadele eden işçileri, bürokratlara terk etmek olur.

3.) Fransız ve göçmen emekçilerin senelere yayılan ve Sarı Yelekliler ve genel grevle şimdilik en üst ifadelerine ulaşmış olan devrimci eylemlilikleri, dahası bu eylemlilikleri hazırlamış olan kapitalist saldırı paketlerinin öngördükleri, Avrupa işçi sınıfının bütününe aristokratik ayrıcalıklara sahip ve eylemsizliğe mahkum bir sosyolojik küme olarak gören hatalı Üçüncü Dünyacı sapmanın, gerçekte temasının ne denli güçsüz olduğunu ispatlamıştır. Fransız işçi sınıfı, Alman kardeşleriyle birlikte Avrupa kapitalizminin mülksüzleştirilmesi gibi oldukça hayati ve tarihsel bir sorumluluğun öznesidir.

4.) Bu seferberlikler "demokratik" bir ülkede gerçekleşiyor olması itibarıyla, Avrupa ve ABD dışı ülkelerdeki devrimci seferberliklerin talep ettiği demokratik hak ve özgürlüklerin elde edilmesinin, sıkı bir biçimde ekonomide sosyalist önlemler alınmasına bağımlı olduğunu gösteriyor. Özetle, sözde bir "Avrupa

demokrasisinde” işçi sınıfının en temel demokratik ve sosyal hakları için mücadeleye atılıyor olması, emperyalist olmayan ülkelerde yine bu gündemlerle seferber olan proleterlerin, kendi hedeflerine ancak rasyonel bir merkezi planlı ekonomiyle, yani proletarya diktatörlüğüyle ulaşabileceğini göstermektedir.

5.) Bu bağlamda dünya proletaryasının harekete geçen tabakalarının birleşik enternasyonalist eylemi ancak sürekli devrim perspektifi altında ve eşliğinde mümkündür. Bu perspektifin dışında kalan bütün önermeler, niyetlerinden bağımsız olarak ve doğaları gereği gerici bir rol oynayacaktır. Bugün uluslararası işçi sınıfını seferberlik durumuna geçiren çoklu gündemlerin sosyalist devrimle arasında programatik bir köprü kurulmasını önermekten kaçınan bütün hatların sonu, korkunç bir yenilgidir.

6.) Kendisini yenilginin beklediği bu hatlardan biri Melénchon’un yurttaşlık programıdır. “Yurttaşlık” kavramı ve onun, sosyalist devrimin öncüsü olarak proletarya yerine öneriliyor olması, Avro-oportünizmin içinde yeni bir yaşam alanı bulunduğu, yeni bir sınıf işbirlikçiliği formudur. Temel hedefi işçi hareketini burjuva yasal sınırlar içinde tutmak ve bu kaygıyla işçileri, kitle hareketini kendi devrimci programlarının arkasında örgütlemekten alıkoymak için, liberal burjuvaziyle bir koalisyona götürmektir.

7.) Bu açıdan mevcut güçler dengesi düşünüldüğünde, Fransız ve göçmen işçi sınıflarının Macron’u ve 5. Cumhuriyet rejimini devirmeleri temel olarak iki göreve bağlıdır: I.) Emperyalist Fransız finans kapitalinin emniyet supabı olarak kullandığı sendikal bürokrasinin, Melénchon reformizminin ve Fransız Komünist Partisi’nin ihanetçi ve işbirlikçi çizgisinin, bizzat seferberlikler içinde yenilgiye uğratılarak proletaryanın kampında kovulması ve buna bağlı olarak, II.) mücadeleciler öncü proleter bölükleri devrimci komünist bir acil eylem planıyla ve sınıf bilinciyle silahlandırarak bir sosyalist önderliğin inşası. Rejimin devrilmesi, reformizmin yenilmesi ve devrimci partinin inşa edilmesi: Bunlar bir ve aynı sürecin farklı tezahürleridir. İşçi sınıfı hareketi kendi bağrında besleyip büyüttüğü oportünizmi yenilgiye uğratmadan gerici rejimi deviremeyecektir. Zira bu rejimi yok etmek için ihtiyaç duyduğu silahlara, ancak o silahlarla kendisi arasında bir bariyer olan reformizmi siyaset sahnesinden silerek ulaşabilir. Bu ise

kendiliğinden hareketin elde edebileceği bir devrimci fetih olamaz. İşçi sınıfı ancak bir Leninist-Troçkist partinin rehberliği altında bu hedeflere ulaşabilir.